

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

01 decembrie 2020

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Timofti Vladimir,

Judecători – Boico Victor, Toma Nadejda, Țurcan Anatolie, Cobzac Elena,

a judecat, fără citarea părților, în baza materialelor cauzei, recursurile ordinare declarate de către procurorul în Procuratura de circumscripție Cahul, Tomița Mihail, de către inculpatul Gagauz Oleg, de către avocatul Bojenco Nicolae în numele inculpatului Gagauz Oleg și de către avocatul Chironachi Vladimir în numele inculpatului Ivașco Constantin, împotriva deciziei Colegiului Judiciar al Curții de Apel Cahul din 17 septembrie 2019, în cauza penală în privința lui

Ivașco Constantin XXXXX, născut la XXXXX, originar și domiciliat în XXXXX.

Gagauz Oleg XXXXX, născut la XXXXX, originar și domiciliat XXXXX.

Termenul de examinare a cauzei:

prima instanță: 01.04.2011 – 28.06.2013;

instanța de apel: 07.08.2013 – 15.11.2016;

instanța de recurs ordinar: 14.03.2017 – 16.05.2017.

instanța de apel: 23.06.2017 – 17.09.2019;

instanța de recurs ordinar: 17.01.2020 – 01.12.2020.

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Comrat din 28 iunie 2013, Ivașco Constantin și Gagauz Oleg au fost achitați de sub învinuirea de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.151 alin.(4) Cod penal, pe motiv că fapta nu a fost săvârșită de ei.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță a constatat că, Ivașco Constantin și Gagauz Oleg au fost învinuiți de faptul că, la 08 noiembrie 2010, aproximativ la ora 01.00, aflându-se în or. XXXXX, str. XXXXX, lângă localul „Filciu”, fiind în stare de ebrietate alcoolică, conștientizând caracterul intenționat al acțiunilor sale, în urma unei certți apărute cu Fedeanin Andrei, i-au aplicat multiple lovituri cu mâinile și picioarele în diferite regiuni ale corpului, iar când ultimul a căzut jos, au continuat să-i aplice lovituri, astfel,

cauzându-i vătămări corporale grave, periculoase pentru viață sub formă de excoriații pe antebrațul stâng, genunchiul drept și gambe, traumă cranio-cerebrală închisă, echimoze pe buza superioară și inferioară, în urma cărora la 24 noiembrie 2010, a survenit decesul victimei.

3. Sentința a fost atacată cu apel de către:

- procurorul în Procuratura mun. Comrat, Gaga A., a declarat apel împotriva sentinței enunțate, solicitând admiterea apelului, casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Ivașco Constantin și Gagauz Oleg să fie recunoscuți vinovați și condamnați în baza art.151 alin.(4) Cod penal, la câte 12 ani închisoare, fiecare;

- succesorul părții vătămate Fedeanin Anna, care a solicitat casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Ivașco Constantin și Gagauz Oleg să fie recunoscuți vinovați și condamnați în baza art.151 alin.(4) Cod penal.

3.1. În susținerea apelului procurorul a indicat că:

- instanța nu a dat apreciere justă probelor pertinente și concludente, legal administrate în cadrul urmăririi penale, și anume declarațiilor succesorului părții vătămate A.Fedeanin, a martorilor N.Tucan, S.Lungu, D.Cara, V.Chiose, cât și probelor scrise - proceselor-verbale de cercetare la fața locului, de verificare a declarațiilor inculpaților la fața locului, raportului de expertiză medico-legală nr. XXXXX din 24.11.2010, din care reiese că partea vătămată a fost bătută de către inculpați;

- instanța incorect și-a întemeiat soluția pe declarațiile martorilor date în cadrul cercetării judecătorești, pe când urma a lua în considerație declarațiile lor date la urmărirea penală, unde au descris circumstanțele comiterii infracțiunii de către inculpați, care, la fel, având calitatea de bănuiți, au dat declarații, prin care și-au recunoscut parțial vina în comiterea faptei de care au fost învinuiți;

- instanța urma a aprecia critic declarațiile inculpaților Ivașco Constantin și Gagauz Oleg, precum și a martorilor N.Tucan, S.Lungu, D.Cara, V.Chiose date în ședința de judecată în prima instanță, pe motiv că aceștia sunt în relații bune cu inculpații, fiind prietenii acestora, dând declarații cu scopul de a-i exonera de la răspundere penală.

4. La 07 noiembrie 2013 succesorul părții vătămate Fedeanina Anna a depus cerere de apel suplimentar, invocând că instanța a dat probelor administrate o apreciere greșită, concluzia acesteia se întemeiază doar pe declarațiile inculpaților și a martorilor date în prima instanță, dar care sunt contradictorii cu cele date în cadrul urmăririi penale și care, analizate în ansamblu, dimpotrivă demonstrează vinovăția inculpaților în comiterea

infrațiunii incriminate.

Prima instanță nu a dat apreciere, nu a analizat și nu a motivat de ce urmează a fi respinse ca probe declarațiile inculpaților date în calitate de bănuiți și învinuiți, unde ultimii au recunoscut faptul că, în acea seară au aplicat lovituri victimei, cât și a martorilor S.Lungu și D.Cara date în cadrul urmăririi penale.

Sunt incorecte declarațiile martorilor date în cadrul cercetării judecătorești, unde ultimii s-au refuzat de declarațiile lor date în cadrul urmăririi penale, invocând că au fost influențați psihic de către anchetatori, deoarece nici una din părți nu a depus vre-o plângere în cadrul urmăririi penale, prin care ar fi declarat ca au fost influențate întru a da declarații, fapt dovedit și prin declarațiile colaboratorilor de politie A.Grozdev, N.Tomilî, A. Ostreva.

Instanța incorect a conchis că din probele prezentate de acuzare nu rezultă cert că, locul lângă localul „Filciu” este unicul, unde victimei i-au fost cauzate lovituri și leziuni corporale grave de către inculpați și incorect face constatarea că lui A.Fedeanin i-au fost aplicate lovituri și pe 16.11.2010, astfel instanța la adoptarea sentinței nu a ținut cont de prevederile art.93 Cod de procedură penală și nu a dat apreciere corectă probelor administrate în cauză.

5. Prin decizia Colegiului judiciar al Curții de Apel Comrat din 15 noiembrie 2016, apelurile declarate de procuror și succesorul părții vătămate A. Feadeanin au fost respinse ca nefondate.

6. Decizia instanței de apel a fost atacată cu recurs ordinar de către procurorul în Procuratura UTA Găgăuzia, oficiul Central, Gheorghieva Dora.

7. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 16 mai 2017, a fost admis recursul ordinar declarat de procurorul în Procuratura UTA Găgăuzia, Gheorghieva Dora, casată total decizia Colegiului judiciar al Curții de Apel Comrat din 15 noiembrie 2016, în cauza penală în privința lui Ivașco Constantin și Gagauz Oleg și dispusă rejudecarea cauzei în Curtea de Apel Cahul.

8. Prin decizia Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 17 septembrie 2019, au fost admise apelurile declarate, casată total sentința, cu emiterea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care:

Ivașco Constantin și Gagauz Oleg au fost recunoscuți vinovați de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 151 alin. (4) Cod penal, stabilindu-li-se pedeapsă lui Ivașco Constantin - sub formă de închisoare pe un termen de 8 (opt) ani, lui Gagauz Oleg - sub formă de închisoare pe un termen de

11(unsprezece) ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis.

Termenul executării pedepsei a fost calculat din 17 septembrie 2019, cu includerea în termenul executării pedepsei, termenul arestului preventiv și arestului la domiciliu pentru Ivașco Constantin și Gagauz Oleg din 24 noiembrie 2010 până la 14 decembrie 2012.

Termenul executării pedepsei lui Ivașco Constantin și Gagauz Oleg urmând a fi calculat din momentul reținerii.

Acțiunea civilă înaintată de Fedenina Anna a fost admisă parțial și s-a încasat de la Ivașco Constantin și Gagauz Oleg în beneficiul lui Fedenin Anna, în mod solidar prejudiciul material în mărime de 48 468, 15 lei (patruzeci și opt mii patru sute șazeci și opt lei, 15 bani).

A fost încasat de la Ivașco Constantin în beneficiul lui Fedenina Anna prejudiciul moral în mărime de 70 000 (șaptezeci mii) lei.

A fost încasat de la Gagauz Oleg în beneficiul lui Fedenina Anna prejudiciul moral în mărime de 70 000 (șaptezeci mii) lei.

8.1 Instanța de apel a constatat, că la pronunțarea sentinței instanța de fond nu a judecat cauza penală sub toate aspectele, neobiectiv a apreciat probele administrate la materialele dosarului, cu încălcarea prevederilor art. 101 Codul de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludentei, utilității și veridicității, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor și neîntemeiat a ajuns la concluzia de a adopta o sentință de achitare în privința inculpaților Ivașco Constantin și Gagauz Oleg, învinuiți de săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 151 alin.(4) Cod penal, pe motiv că inculpații nu au comis infracțiunea dată.

Instanța de apel a considerat că, prima instanță nu a stabilit în deplină măsură circumstanțele de fapt și de drept, iar argumentele invocate în sentința de achitare sunt eronate și lipsite de suport, or instanța de judecată nu a dat o apreciere justă tuturor probelor, prin coroborarea acestora, fapt care a derivat în stabilirea eronată a nevinovăției inculpaților Ivașco Constantin și Gagauz Oleg.

Totodată instanța de apel a reținut că instanța de fond nu a luat în considerație circumstanțele care dovedesc vinovăția inculpaților, nefiind apreciate declarațiile acestora din cadrul audierii lor în calitate de bănuiți, când acestea și-au recunoscut parțial vina.

La solicitarea procurorului în ședința instanței de apel au fost ascultați din nou martorii acuzării Lungu Svetlana, Cara Dmitri, Zlatov Piotr, Chiosa Viorel, audiați și de instanța de fond, declarațiile cărora constituie mărturie acuzatorie, precum și inculpatul Gagauz Oleg, care a acceptat să facă declarații.

Instanța de apel a atestat divergențe între declarațiile făcute de către

inculpatul Gagauz Oleg la etapa urmăririi penale și în instanța de apel, astfel fiind audiat în calitate de bănuț Gagauz Oleg la data de 24 noiembrie 2010 a declarat că împreună cu Constantin l-au îndepărtat pe Andrei de la Svetlana. Atunci i-a aplicat lui Andrei o lovitură cu pumnul în față, de la care el a căzut la pământ, ridicându-se Fedeanin a vrut să-l lovească, atunci împreună cu Constantin au început să-i aplice lovituri lui Andrei cu pumnii în față, de la care Andrei din nou a căzut jos, atunci împreună cu Constantin au început a-l bate pe Andrei cu picioarele în cap și peste corp câte 2-3 lovituri fiecare. Andrei stătea la pământ și își acoperea fața cu mâinile. De ei s-a apropiat D.Bolgar și l-a tras într-o parte. Constantin din nou i-a aplicat câteva lovituri lui Andrei cu mâinile și picioarele în cap și diferite regiuni ale corpului....el cu Bolgar Dmitri l-au ajutat pe Fedeanin Andrei să se ridice de jos și s-au îndreptat spre bar. Andrei a spus că se simte rău, îl doare capul, pe drum el se sprijinea de inculpat...Apoi, el împreună cu Andrei s-au pornit spre casă. Lângă magazinul „Fidesco” Andrei a căzut jos și s-a culcat... a vrut să-l trezească, i-a dat câteva palme, s-a apropiat Bolgar Dmitri și l-au dus pe Andrei pe cealaltă parte de drum și l-au așezat pe trotuar lângă magazinul „Fidesco” și a chemat salvarea...La spital lui Andrei i-au acordat primul ajutor.... el l-a șters pe Andrei de sânge. Fiind audiat în calitate de învinuit în baza art. 151 alin. (2) Cod penal Gagauz Oleg a indicat că recunoaște deplin învinuirea și susține declarațiile date în calitate de bănuț din data de 24 noiembrie 2010. (f.d.53, 67 vol.1).

Alte probe decât declarațiile martorilor și inculpatului Gagauz Oleg, administrate la instanța de fond și verificate în instanța de apel, sunt:

- rezultatele examinării la fata locului, reflectate în procesul-verbal din 25.11.2010 și tabelul foto la el(vol.I f.d. 58, 59-60);

- rezultatele verificării declarațiilor la fața locului cu participarea bănuțului Gagauz Oleg, reflectate în procesul-verbal din 25.11.2010 și tabelul foto la el, la care a participat și apărătorul bănuțului Arnaut V., potrivit cărui bănuț Gagauz Oleg a arătat cu lux de amănunte locul unde a avut loc bătaia între el, Fedeanin și Ivașco. În urma cărei el împreună cu Ivașco Constantin i-au aplicat câteva lovituri cu pumnul în față, cap, iar după ce Fedeanin a căzut la pământ, el l-a lovit cu picioarele încă de câteva ori în regiunea capului și corpului(vol. I f.d. 61, 62);

- rezultatele expertizei medico-legale nr.2503 din 24.12.2010, conform căreia decesul cet. Fedeanin A. a survenit în rezultatul traumei cranio-cerebrale închise manifestată prin hemoragii subarahnoidiene generalizat, hematom (10 ml) la baza creierului, cheag (10 ml) în ventriculul cerebral lateral stâng și cheaguri mici în ceilalți ventriculi, cu ramolire pronunțată a țesutului cerebral adiacent, ce s-a complicat cu edem cerebral pronunțat a

țesutului cerebral adiacent, ce s-a complicat cu edem cerebral pronunțat și sectoare de ramolire în creier (inclusiv trunchiul cerebral și cerebel). Trauma caranio—cerebrală are legătură cauzală directă cu decesul și se califică ca vătămare corporală gravă după criteriul pericolului pentru viață. Toate leziunile descrise au fost produse cu puțin timp înainte de internarea în staționar prin acțiunea traumatică cu corp (-uri) contondent (-e) sau la lovire de acesta, posibil în timpul și circumstanțele indicate în Ordonanță (agresat fizic la 08.11.2010). Leziunile corporale depistate (atât fiecare separat, cât și în comun) nu sânt leziuni mortale, dar trauma cranio-cerebrală depistată se califică ca vătămare corporală gravă (periculoasă pentru viață) și ca rezultat a cauzat decesul lui Fedeanin A. Ținând cont de leziunile depistate pe cadavru, rezultă că cet. Fedeanin A. i-au fost aplicate nu mai puțin de 10-11 lovituri (pe sclere – 1+1, buze – 2, gamba stângă -2, antebrațul stâng -1, regiunea maleolelor – 2, genunchiul drept -1, gamba dreaptă -1). Ele au fost produse într-un interval scurt, de aceea nu este posibil de a stabili consecutivitatea. După primirea leziunilor corporale depistate nu se exclude posibilitatea de a efectua careva acțiuni de sine stătător de către Fedeanin A., dar cu condiția că partea vătămată era în cunoștință. (vol. 1, f.d.96-101).

Conform Raportului de expertiză medico-legală nr. 28 din 20 martie 2013, s-a stabilit, că diagnosticarea traumatismului cranio-cerebral la Fedeanin A. a fost oportună, corectă, urmată de o asistență medicală calificată și specializată, cu prescrierea tratamentului adecvat. Dar, luând în considerație caracterul grav al traumei cranio-cerebrale în cazul dat, care a avut un prognostic nefast și practic a exclus posibilitatea evitării decesului. Cu leziunile corporale depistate Fedeanin A. a putut să se miște și să se deplaseze de sine stătător după cauzarea acestora, dar cu condiția că, era în cunoștință. Echimozele în regiunea buzei superioare și inferioare, hemoragiile insulare în sclera ochilor, depistate la examinarea medico-legală a cadavrului cet. Fedeanin A. au fost produse prin mecanismul de lovire cu corpuri dure contondente (cum ar fi pumnul, piciorul), posibil în timpul și în circumstanțele indicate în ordonanța (agresat fizic la 08.11.2010), care în cazul dat nu au fost însoțite de dereglarea integrității dinților sau limbii, dar au putut să influențeze la formarea traumei cranio-cerebrale, manifestările și gravitatea cărora selectiv, nu este posibil de stabilit. La examinarea medico-legală a cadavrului cet. Fedeanin A. sau depistat următoarele leziuni corporale: traumă cranio-cerebrală închisă manifestată prin hemoragii subarahnoidiene generalizate, hematom (10 ml) la baza creierului, cheag (10 ml) în ventriculul cerebral lateral stâng și cheaguri mici în ceilalți ventriculi, cu ramolire pronunțată a țesutului cerebral adiacent. Echimoze pe buzele superioară și inferioară. Hemoragii în sclere. Excoriații pe antebrațul stâng,

genunchiul drept și gambe. Toate leziunile date au fost produse prin acțiunea traumatică cu corp(-uri) contondent(-e) sau la lovirea de acesta, posibil la timpul și în circumstanțele indicate în ordonanță (agresat fizic la 08.11.2010). Leziunile corporale depistate la Fedeanin A. au fost produse într-un interval relativ scurt, de aceea de a stabili cu certitudine consecutivitatea acestora, nu este posibil. (vol. 3, fid.263-279).

Verificând aspectele de fapt și de drept operate de instanța de fond la adoptarea soluției de achitare a inculpaților Gagauz Oleg și Ivașco Constantin de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 151 alin. (4) Cod penal, instanța de apel a considerat că instanța de fond a adoptat o soluție contrară circumstanțelor de fapt constatate în ședințele instanței de fond și de apel, cu aplicarea eronată a normelor de drept material și procesual.

Eroarea admisă de prima instanță la adoptarea sentinței de achitare constă în faptul, că prima instanță a dat o apreciere eronată probelor administrate, iar din circumstanțele de fapt constatate prima instanță eronat a conchis că fapta nu a fost săvârșită de către inculpații Gagauz Oleg și Ivașco Constantin.

Prima instanță a oferit o apreciere generală tuturor probelor administrate, fără a se referi la fiecare probă în parte, și fără a se expune de ce nu se poate ține cont de anumite probe cu tentă de acuzare. Bunăoară, instanța de fond a omis să aprecieze ansamblul și caracterul vătămarilor corporale constatate la victima Fedeanin Andrei atât în baza expertizei medico-legale, efectuate în cadrul urmăririi penale, cât și în cadrul efectuării expertizei medico-legale suplimentare în comisie și să compare nivelul de coroborare al acestor vătămări, cu declarațiile martorilor și ale inculpaților Gagauz Oleg și Ivașco Constantin de la urmărirea penală, care inițial au recunoscut, că l-au bătut pe Fedeanin Andrei cu mâinile și picioarele. Mai mult, inițial Gagauz Oleg a declarat că după bătaie, el s-a pornit spre casă împreună cu Fedeanin Andrei, care, ajungând în preajma magazinului „Fidisco”, la un moment dat a căzut jos și și-a pierdut cunoștința, iar după acordarea ajutorului medical la spital, și-a revenit și a plecat acasă.

Aceste declarații corespund cu declarațiile martorilor, care au explicat, că după bătaie Fedeanin A. se mișca de sine stătător, singur a venit spre bar, dar și cu Rapoartele de expertiză medico-legale, care au concluzionat, că cu leziunile corporale depistate Fedeanin A. a putut să se miște și să se deplaseze de sine stătător după cauzarea acestora, dar cu condiția că, era în cunoștință.

La judecarea cauzei prima instanță nu a explicat motivele din care declarațiile martorilor și ale inculpatului Gagauz Oleg nu ar corobora cu declarațiile aceluiași martori și inculpatul Gagauz Oleg de la urmărire

penală. Nu a explicat dacă caracterul leziunilor constatate la victima Fedeanin Andrei ar fi sau nu incompatibile cu circumstanțele declarate de martori și inculpați la faza urmăririi penale, cât nu a analizat și apreciat veridicitatea motivelor aduse de martori și inculpați în justificarea faptului divergențelor declarațiilor sale.

Concluzia instanței de fond privind achitarea inculpaților este una eronată, or probele administrate au fost incorect apreciate prin prisma pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor, nerespectându-se prevederile art.101 Cod de procedură penală. Aceste cerințe ale legii procesual-penale nu au fost respectate de către instanța de fond, probele administrate pe dosar au fost apreciate greșit, fapt ce a dus la achitarea incorectă a inculpaților Gagauz Oleg și Ivașco Constantin, precum că fapta nu a fost săvârșită de către aceștia.

Instanța de apel a reiterat că nerecunoașterea vinovăției de către Gagauz Oleg și Ivașco Constantin nu echivalează cu achitarea acestora, or, este un drept al inculpaților de a nu recunoaște vina, însă există probe pertinente și concludente, care, în ansamblu cu circumstanțele cauzei, dovedesc cu certitudine existența faptului săvârșirii acțiunilor de vătămare gravă a integrității corporale soldată cu decesul victimei și vinovăția inculpaților Gagauz Oleg și Ivașco Constantin în săvârșirea infracțiunii incriminate s-a confirmat în totalitate. Astfel, în ședința instanței de apel cu certitudine s-a constatat, că la 08 noiembrie 2010, aproximativ la ora 01.00, aflându-se în or. XXXXX, str. XXXXX, lângă localul „Filciu”, fiind în stare de ebrietate alcoolică, conștientizând caracterul intenționat al acțiunilor sale, în urma unei cerți apărute cu Fedeanin Andrei, i-au aplicat multiple lovituri cu mâinile și picioarele în diferite regiuni ale corpului, iar când ultimul a căzut jos, au continuat să-i aplice lovituri, astfel, cauzându-i vătămări corporale grave, periculoase pentru viață sub formă de excoriații pe antebrațul stâng, genunchiul drept și gambe, traumă cranio-cerebrală închisă, echimoze pe buza superioară și inferioară, în urma cărora la 24 noiembrie 2010, a survenit decesul victimei.

Astfel, instanța de apel cu certitudine a constatat că, la 08 noiembrie 2010, aproximativ la ora 01.00, aflându-se în or. XXXXX, str. XXXXX, lângă localul „Filciu”, fiind în stare de ebrietate alcoolică, conștientizând caracterul intenționat al acțiunilor sale, în urma unei cerți apărute cu Fedeanin Andrei, i-au aplicat multiple lovituri cu mâinile și picioarele în diferite regiuni ale corpului, iar când ultimul a căzut jos, au continuat să-i aplice lovituri, astfel, cauzându-i vătămări corporale grave, periculoase pentru viață sub formă de excoriații pe antebrațul stâng, genunchiul drept și gambe, traumă cranio-

cerebrală închisă, echimoze pe buza superioară și inferioară, în urma cărora la 24 noiembrie 2010, a survenit decesul victimei.

Instanța de apel a constatat că, cu toate că declarațiile martorilor făcute în cadrul ședinței de apel nu indică direct la faptul că anume Gagauz Oleg și Ivașco Constantin au comis infracțiunea imputată, totuși declarațiile martorilor și ale inculpaților de la urmărirea penală și alte probe prezentate la materialele dosarului indică că anume inculpații Gagauz Oleg și Ivașco Constantin i-au aplicat lui Andrei Fedeanin lovituri cu pumnii și picioarele pe diferite părți ale corpului, ce a dus la decesul acestuia.

Poziția și declarațiile inculpatului Gagauz Oleg sunt critic apreciate de instanța de apel, așa cum sunt combătute dur de probele părții acuzării cu o pondere probatorie net superioară. Este inacceptabil argumentul inculpatului referitor la faptul că la etapa urmăririi penale, la interogatoriu nu a asistat avocatul său, precum și faptul că nu a citit declarațiile făcute fiindcă era obosit, or, în procesul verbal de audiere este prezentă semnătura avocatului, fapt ce atestă că la efectuarea audierilor nu au fost admise încălcări, inculpatului nefiindu-i încălcate drepturile procesuale. În acest context colegiul percepe respectivele afirmații ale inculpatului ca pe o încercare de a se eschiva de răspunderea penală prin această metodă.

În asemenea circumstanțe colegiul judiciar ajunge la concluzia, că ponderea probatorie a declarațiilor de acuzare ale martorilor, cât și declarațiile inculpaților din cadrul urmăririi penale, atinge nivelul suficient pentru a justifica condamnarea inculpaților Gagauz Oleg și Ivașco Constantin.

Astfel instanța de apel a constatat săvârșirea cu intenție de către inculpații Gagauz Oleg și Ivașco Constantin a faptei penale prevăzute de art. 151 alin. (4) Cod penal, conform indicilor calificativi: Vătămarea intenționată gravă a integrității corporale sau a sănătății, care este periculoasă pentru viață, care a provocat decesul victimei”.

La stabilirea pedepsei instanța de apel a reținut că, infracțiunea care se încriminează inculpaților Gagauz Oleg și Ivașco Constantin prevede doar pedeapsa cu închisoarea, a luat în considerație gravitatea infracțiunii săvârșite, motivul acesteia, personalitatea inculpaților, de faptul, că Gagauz Oleg anterior a fost atras la răspundere penală, la locul de trai se caracterizează negativ, iar inculpatul Ivașco Constantin nu a comis fapte prejudiciabile, la locul de trai se caracterizează satisfăcător, influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării inculpaților, faptul că în rezultatul acțiunilor infracționale exercitate de inculpați a survenit decesul victimei, cât și acțiunile în parte a fiecărui inculpat.

Apreciind influența pedepsei asupra corectării și reeducării

inculpaților Gagauz Oleg și Ivașco Constantin instanța de apel a conchis, că corectarea și reeducarea inculpaților este posibilă doar în condițiile privării de libertate, găsim de cuviință aplicarea pedepsei sub formă de închisoare.

Totodată, instanța de apel a stabilit, că este neîntemeiată cerința acuzatorului de stat privind aplicarea prevederilor art. 85 Cod penal pentru stabilirea pedepsei definitive pentru cumul de sentințe pentru Gagauz Oleg, care anterior a fost condamnat la 27 februarie 2009 în baza art. 187 alin. (2), lit. a), f) și art. 186 alin. (2), lit. d) Cod penal, cu aplicarea art. 84 Cod penal la pedeapsă definitivă de 4 ani cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, fiind suspendată executarea pedepsei pe un termen de probă de 2 ani, cu prezenta decizie. Or, potrivit art. 97 alin. (1), lit. c) Cod penal, sentința de condamnare nu se pune în executare dacă acest lucru nu a fost făcut în următoarele termene, calculate din ziua în care aceasta a rămas definitivă: 10 ani, în caz de condamnare pentru o infracțiune gravă. Or, Gagauz Oleg, anterior a fost condamnat la 27 februarie 2009 în baza art. 187 alin. (2), lit. a), f), care se atribuie la categoria infracțiunii grave și art. 186 alin. (2), lit. d) Cod și la materialele dosarului nu sânt careva probe, că această sentință a fost pusă în executare.

Din cumul de probe anexate la dosar în acest sens, este doar sentința de condamnare a lui Gagauz Oleg din 27 februarie 2009 (vol. I, f.d.121-122), însă nu a fost prezentată de nici o parte, inclusiv de acuzatorul de stat informația privind punerea în executare a sentinței nominalizate, și că această sentință este definitivă și irevocabilă.

În cadrul examinării cauzei penale succesorul părții vătămate Tucan Nicolae, care inițial a fost recunoscut ca succesori al victimei, a formulat acțiune civilă față de inculpații Gagauz Oleg și Ivașco Constantin, solicitând încasarea sumei de 48 468, 15 lei, cu titlu de prejudiciu material, 500.000 lei, cu titlu de prejudiciu moral. Cerințe, care au fost susținute și de către Fedeanina Anna.

Instanța de apel verificând probele prezentate de succesoriul părții vătămate Fedeanina Anna în susținerea pretențiilor invocate pentru încasarea din contul inculpaților Gagauz Oleg și Ivașco Constantin a prejudiciului material, a considerat că au fost prezentate suficiente probe în demonstrarea prejudiciului material cauzat.

Totodată, instanța de apel a luat în considerare suferințele fizice și morale care au fost cauzate prin fapta săvârșită de inculpați, precum și de toate consecințele acesteia, așa cum rezultă din actele prezentate de către succesoriul părții vătămate, instanța considerând echitabil de a încasa de la Ivașco Constantin și Gagauz Oleg în beneficiul lui Fedeanina Anna, în mod solidar prejudiciul material în mărime de 48 468, 15 lei (patruzeci și opt mii

patru sute șaiszeci și opt lei 15 bani).

Referitor la volumul prejudiciului moral cauzat succesorului părții vătămate, instanța de apel a menționat, că deși este cert că succesorul părții vătămate fără îndoială a avut de suferit inclusiv și moral în urma acțiunilor ilegale ale inculpaților, prin faptul că a avut retrăiri sufletești, dureri și suferințe legate de pierderea fiului, însă mărimea prejudiciului moral pretins de partea vătămată în sumă de 500.000 lei este exagerat de mare, ținând cont de circumstanțele în care a avut loc infracțiunea.

Astfel, ținând cont de suferințele psihice suportate de succesorul părții vătămate Fedeanin Anna, instanța de apel în urma unei evaluări echitabile, va încasa din contul lui Ivașco Constantin în beneficiul lui Fedenina Anna prejudiciul moral în mărime de 70 000 (șaptezeci mii) lei, precum și va încasa din contul lui Gagauz Oleg în beneficiul lui Fedenina Anna prejudiciul moral în mărime de 70 000 (șaptezeci mii) lei, care va fi în măsură să aducă o satisfacție echitabilă părții vătămate pentru suferințele psihice suportate ca urmare a decesului fiului său în rezultatul comiterii infracțiunii de către inculpații Gagauz Oleg și Ivașco Constantin.

În acest context, instanța de apel a notat că, unul din criteriile orientative generale de apreciere a prejudiciului moral este criteriul echității, care exprimă că îndemnizația, trebuie să prezinte o justă și integrală despăgubire. În termenii Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor și Libertăților Fundamentale ale Omului, acest criteriu se exprimă prin necesitatea ca partea vătămată să primească o satisfacție echitabilă pentru prejudiciul moral suferit. Quantumul despăgubirilor trebuie stabilit astfel încât acestea să aibă efect compensatoriu, și nu trebuie să constituie nici sume excesiv de mari pentru autorul daunelor și nici venituri nejustificate pentru victimele daunelor.

9. Decizia instanței de apel a fost atacată cu recurs ordinar de către:

- procurorul în Procuratura de circumscripție Cahul, Tomița Mihail, prin care invocând incidența *pct. 6) și 10)* a dispozițiilor art. 427 Cod de procedură penală, a solicitat casarea deciziei, cu remiterea cauzei la rejudecare;

- inculpatul Gagauz Oleg, prin care a solicitat casarea deciziei, cu remiterea cauzei la rejudecare;

- avocatul Bojenco Nicolae în numele inculpatului Gagauz Oleg, prin care invocând incidența *pct. 6* a dispozițiilor art. 427 Cod de procedură penală, a solicitat casarea deciziei, cu remiterea cauzei la rejudecare;

- avocatul Chironachi Vladimir în numele inculpatului Ivașco Constantin, prin care invocând incidența *pct. 6* a dispozițiilor art. 427 Cod de procedură penală, a solicitat casarea deciziei, cu remiterea cauzei la

rejudecare.

9.1 În susținerea recursului ordinar declarat procurorul în Procuratura de circumscripție Cahul, Tomița Mihail a invocat că:

- instanța de apel nu a ținut cont de faptul, că pedeapsa penală este o măsură de constrângere și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului, pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni. Conform prevederilor art. 7 Cod penal, la aplicarea legii penale se tine cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat și de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea penală;

- pedeapsa penală stabilită lui Gagauz Oleg și Ivașco Constantin, este prea blândă și nu corespunde principiului individualizării pedepsei penale deoarece potrivit materialelor dosarului, inculpații, deși au săvârșit o infracțiune cu intenție, adică prevăzute la art.151 alin.(4) Cod penal, această faptă prejudiciabilă a fost comisă în variantele agravate și anume a provocat decesul unei persoane, care potrivit art.16 alin.(4) Cod penal, este o infracțiune deosebit de gravă, atentând la relații sociale cu privire la sănătatea persoanei, care pe cale de consecință subsidiar a afectat și relațiile sociale cu privire la viața persoanei, inculpații Gagauz Oleg și Ivașco Constantin nu s-au căit sincer de cele comise, Gagauz Oleg anterior a fost atras la răspunderea penală și a comis infracțiunea în perioada executării pedepsei, la locul de trai se caracterizează negativ, iar inculpatul Ivașco Constantin nu a comis fapte prejudiciabile, la locul de trai se caracterizează satisfăcător și toate aceste circumstanțe chiar dacă și au fost descrise în conținutul deciziei, nu s-au luat în considerație de către instanța de apel la stabilirea pedepsei inculpaților Gagauz Oleg și Ivașco Constantin;

- instanța de apel nu a dat și o apreciere faptului, că inculpații au comis infracțiunea prevăzută de art.151 alin.(4) Cod penal, fiind în stare de ebrietate alcoolică. Instanța de apel nu a dat o apreciere cuvenită faptei prejudiciabile și consecințelor produse, de către inculpați, ce s-au soldat cu decesul unei persoane;

- nu s-au stabilit circumstanțele atenuante și agravante ale cauzei în cadrul examinării dosarului penal și nu s-a ținut cont și nu s-a expus argumentat asupra regulilor de individualizare a pedepsei, asupra gravității infracțiunii prin care a decedat o persoană;

- instanța de apel eronat s-a axat numai pe prevederile art.97 alin.(l) lit. c) Cod penal „Prescripția executării sentinței de condamnare”, deoarece în conformitate cu prevederile art.90 alin.(1) Cod penal „în cazul în care cel condamnat cu suspendarea condiționată a executării pedepsei săvârșește în perioada de probațiune sau, după caz, termenul de probă o nouă infracțiune

intenționată, instanța de judecată îi stabilește o pedeapsă în condițiile art.85, dacă, după caz, nu sânt aplicabile prevederile alin. (11) din prezentul articol”;

- instanța de apel nu a luat în considerație prevederile art.97 alin.(3) Cod penal, care stipulează că: „Curgerea prescripției se întrerupe dacă persoana se sustrage de la executarea pedepsei sau dacă, până la expirarea termenelor prevăzute la alin.(1) și (2), săvârșește cu intenție o nouă infracțiune. În cazul eschivării de la executarea pedepsei, curgerea termenului de prescripție începe din momentul prezentării persoanei pentru executarea pedepsei sau din momentul reținerii acesteia, iar în caz de comitere a unei noi infracțiuni - din momentul săvârșirii ei”;

- termenul prescripției executării sentinței de condamnare în privința inculpatului Gagauz Oleg, în baza sentința de condamnare din 27 februarie 2009, nu s-a expirat, și începe să curge din momentul săvârșirii infracțiunii în cauză.

9.2 În susținerea recursului inculpatul Gagauz Oleg a invocat că:

- instanța de apel nu s-a expus asupra tuturor argumentelor invocate în cererea de apel, prin care a comis greșeli de fapt și de drept ce au dus la emiterea unei soluții neîntemeiate;

- în acțiunile inculpatului lipsesc elementele infracțiunii care i-a fost incriminată, iar hotărârea de condamnare a fost bazată pe presupuneri;

9.3 În susținerea recursului avocatul Bojenco Nicolae în numele inculpatului Gagauz Oleg a invocat că:

- la adoptarea soluției instanța de apel nu a ținut cont în deplină măsură de prevederile art. art. 26, 27, 99-101 Cod de procedură penală, concluziile instanței contrariu declarațiilor martorilor și a probelor administrate, au fost interpretate eronat prevederile legii penale și procesual penale;

- referitor la admiterea apelurilor declarate de către procuror și succesorul părții vătămate Fedenina Anna, instanța greșit a concluzionat admiterea acestora pe motiv că a fost dovedită vinovăția lui Gagauz Oleg în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 151 al. (4) Cod penal, or, probele administrate au probat doar că între inculpat și partea vătămată a avut loc un conflict dar care a fost epuizat fără a-i fi cauzate ultimei leziunile corporale indicate în rapoartele de expertiză;

- argumentele invocate în cererile de apel nu și-au găsit confirmare în speță, instanța nu a constatat și nu a apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind infracțiunea incriminată lui Gagauz Oleg în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și de drept material, în coraport cu prevederile art. 6 din Convenția pentru apărarea

drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și cu jurisprudența CtEDO;

- din actele și lucrările dosarului, se atestă că nici un martor și nici inculpatul și nici probele materiale nu indică că Gagauz Oleg i-a cauzat vătămări corporale grave, periculoase pentru viața lui Fedeanin Andrei. Prin urmare, este neclar și dubios în baza căror circumstanței instanța „*cu certitudine a constatat*” vinovăția inculpatului;

- întreaga Legislație penală și procesual penală determină că condamnarea persoanei trebuie să se bazeze pe probe veridice și verosimile, principiu care formează o parte esențială a garanțiilor împotriva condamnării arbitrare. Faptul că o condamnare este presupusă cu bună-credință este insuficient pentru a declara că persoanei inculpate i-a fost asigurat un proces echitabil;

- concluzia instanței nu poate fi reținută ca întemeiată în circumstanțele în care atât martorii cât și inculpatul au indicat că în cadrul urmăririi penale au dat declarații sub constrângerea psihică din partea colaboratorilor organelor de drept. Instanța urma să aprecieze ca veridice declarațiile date în fața instanței, în lipsa constrângerii, or, faptul că prin ordonanța din 10 octombrie 2017, a fost respins în pormirea urmăririi penale pe faptul constrângerii psihice a inculpaților și încetată urmărirea penală din lipsa faptului infracțiunii, nu denotă că nu a existat o constrângere în condiția în care circumstanțele invocate au fost verificate de către colegii persoanelor vizate în plângere, prin urmare, credibilitatea unei astfel de cercetări este redusă la nivelul minim și nu poate constitui pentru instanță, unicul motiv de condamnare a unei persoane nevinovate;

- în cauză n-au fost prezentate probe ce ar servi la constatarea vinovăției inculpatului și, în atare situație, cu certitudine se constată, că prin ansamblul de probe cercetate, verificate și reapreciate de instanța de apel nu se confirmă vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii imputate, este inadmisibilă condamnarea inculpatului;

- instanța de apel a decis asupra vinovăției inculpatului în lipsa unui suport probatoriu care ar exclude orice dubiu în acest sens, și ar fi în stare să stabilească vinovăția inculpatului în baza unor circumstanței obiective. Concluzia asupra vinovăției inculpatului în mare parte este sprijinită pe interpretarea sub aspect acuzator a semnificației unor circumstanțe, fără a avea acoperire în probele cercetate și fără a oferi o explicație logică întemeiată pe aceste probe;

- probele acuzării doar demonstrează prompt că inculpații au participat la un conflict la data de 08 noiembrie 2010 în localul „Filciu”, unde între partea vătămată și inculpați, precum și alte persoane a avut loc un

conflict, în cadrul căruia lui Fedianin Andrei i-au fost aplicate câteva lovituri, însă nici o probă nu demonstrează că anume în acel loc părții vătămate i-au fost cauzate toate leziunile corporale depistate pe corpul acestuia, ci din contra, se demonstrează clar că, lângă localul „Filciu” la data de 08 noiembrie 2010 a fost un conflict neînsemnat și, că partea vătămată a mai fost maltrată în alte circumstanțe de alte persoane. Aceste deducții apar în urma faptelor constatate și anume că, Fediamin Andrei s-a deplasat de la baiul „Filciu”, ulterior fiind găsit lângă magazinul „Fidesco” de către Gagauz Oleg, care a întreprins toate măsurile în vederea acordării primului ajutor;

- concluzia instanței de apel nu corespunde circumstanțelor de fapt stabilite, or, hotărârea instanței se bazează strict pe declarațiile de la faza de urmărire penală, fără a da importanță faptului că aceste declarații nu sunt susținute de alte probe. Instanța apreciind declarațiile inculpatului și a martorilor apărării nu face o apreciere și asupra unui șir de probe cercetate în ședința de judecată.

9.4 În susținerea recursului avocatul Chironachi Vladimir în numele inculpatului Ivașco Constantin a invocat că:

- instanța de apel greșit a concluzionat admiterea acestora pe motiv că a fost dovedită vinovăția lui Ivașco Constantin în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 151 al. (4) Cod penal, or, probele administrate au probat doar că între inculpat și partea vătămată a avut loc un conflict dar care a fost epuizat fără a-i fi cauzate ultimei leziunile corporale indicate în rapoartele de expertiză;

- instanța de apel nu a constatat și nu a apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind infracțiunea incriminată lui Ivașco Constantin în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și de drept material, în coraport cu prevederile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și cu jurisprudența CtEDO;

- la baza concluziei privind vinovăția inculpatului sânt puse, în principal, declarațiile martorilor făcute în cadrul urmăririi penale, cât și rapoartele de expertiză judiciară, instanța de apel a indicat că, „...cu toate că declarațiile martorilor făcute în cadrul ședinței instanței de apel nu indică direct la faptul că anume Gagauz Oleg și Ivașco Constantin au comis infracțiunea imputată, totuși declarațiile martorilor și ale inculpaților de la urmărirea penală și alte probe prezentate la materialele dosarului indică că anume inculpații Gagauz Oleg și Ivașco Constantin i-au aplicat lui Fedeanin Andrei lovituri cu pumnii și picioarele pe diferite părți ale corpului, ce a dus la decesul acestuia”;

- concluzia instanței nu poate fi reținută ca întemeiată în circumstanțele în care atât martorii cât și inculpatul au indicat că în cadrul urmăririi penale au dat declarații sub constrângerea psihică din partea colaboratorilor organelor de drept. Instanța urma să aprecieze ca veridice declarațiile date în fața instanței, în lipsa constrângerii, or, faptul că prin ordonanța din 10 octombrie 2017, a fost respins în pornirea urmăririi penale pe faptul constrângerii psihice a inculpaților și încetată urmărirea penală din lipsa faptului infracțiunii, nu denotă că nu a existat o constrângere în condiția în care circumstanțele invocate au fost verificate de către colegii persoanelor vizate în plângere, prin urmare, credibilitatea unei astfel de cercetări este redusă la nivelul minim și nu poate constitui pentru instanță, unicul motiv de condamnare a unei persoane nevinovate;

- probele la care se face referire ca decisive și care se raportează la celelalte probe prezentate în susținerea învinuirii și puse la baza condamnării, relevate în cuprinsul deciziei, în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor, nu prezintă garanții de probare certă și concludentă a vinovăției inculpatului în săvârșirea infracțiunii imputate. Prin urmare, în cauză n-au fost prezentate probe ce ar servi la constatarea vinovăției inculpatului și, în atare situație, cu certitudine se constată, că prin ansamblul de probe cercetate, verificate și reapreciate de instanța de apel nu se confirmă vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii imputate;

- instanța de apel a decis asupra vinovăției inculpatului în lipsa unui suport probatoriu care ar exclude orice dubiu în acest sens, și ar fi în stare să stabilească vinovăția inculpatului în baza unor circumstanțe obiective. Concluzia asupra vinovăției inculpatului în mare parte este sprijinită pe interpretarea sub aspect acuzator a semnificației unor circumstanțe, fără a avea acoperire în probele cercetate și fără a oferi o explicație logică întemeiată pe aceste probe;

- probele acuzării doar demonstrează prompt că inculpații au participat la un conflict la data de 08 noiembrie 2010 în localul „Filciu”, unde între partea vătămată și inculpați, precum și alte persoane a avut loc un conflict, în cadrul căruia lui Fedianin Andrei i-au fost aplicate câteva lovituri, însă nici o probă nu demonstrează că anume în acel loc părții vătămate i-au fost cauzate toate leziunile corporale depistate pe corpul acestuia, ci din contra, se demonstrează clar că, lângă localul „Filciu” la data de 08 noiembrie 2010 a fost un conflict neînsemnat și, că partea vătămată a mai fost maltrată în alte circumstanțe de alte persoane. Aceste deducții apar în urma faptelor constatate și anume că, Fediamin Andrei s-a deplasat de la barul „Filciu”, ulterior fiind găsit lângă magazinul „Fidesco” de către Ivașco

Constantin, care a întreprins toate măsurile în vederea acordării primului ajutor.

10. Referințe asupra recursurilor declarate nu au fost depuse.

11. Judecând recursurile ordinare, în raport cu materialele cauzei și motivele invocate, Colegiul penal lărgit consideră că recursurile declarate de către inculpatul Gagauz Oleg, de către avocatul Bojenco Nicolae în numele inculpatului Gagauz Nicolae și de către avocatul Chironachi Vladimir în numele inculpatului Ivașco Constantin urmează a fi respinse, iar recursul declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Cahul, Tomița Mihail, urmează a fi admis, din considerentele ce urmează.

Potrivit dispoziției art. 434 Cod de procedură penală, judecând recursul declarat împotriva deciziei instanței de apel, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție verifică legalitatea hotărârii atacate pe baza materialelor din dosar și se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în recurs de titularul acestuia.

În conformitate cu art. 427 Cod de procedură penală, hotărârea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și apel în baza temeiurilor stipulate expres în acest articol. În sensul art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel.

11.1 Referitor la recursurile ordinare declarate de către inculpatul Gagauz Oleg, de către avocatul Bojenco Nicolae în numele inculpatului Gagauz Nicolae și de către avocatul Chironachi Vladimir în numele inculpatului Ivașco Constantin.

Potrivit prevederilor art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, instanța de recurs judecând recursul, este în drept de al respinge ca inadmisibil, cu menținerea hotărârii atacate, în cazul în care se constată că recursul nu a fost declarat cu respectarea condițiilor legale (este tardiv sau inadmisibil) ori nu este întemeiat legal (este nefondat). Recursul este nefondat în cazul când hotărârea atacată este legală, întemeiată și motivată.

Colegiul atestă că recurenții invocă în calitate de temei pentru recurs prevederile pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, potrivit cărora o hotărâre a instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara eroarea de drept comisă de instanțele de fond și de apel în cazul, când: pct. 6) instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței.

Referitor la temeiul de recurs invocat de recurenți și anume pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit constată că astfel de erori de drept nu și-au găsit confirmarea la examinarea recursului declarat, dat fiind faptul, că instanța de apel la examinarea cauzei a respectat prevederile art. 414 alin. (1), (5), 417 alin. (8) Cod de procedură penală, și în hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelurile procurorului și succesorului părții vătămate, decizia cuprinzând motivele pe care se întemeiază soluția pronunțată.

Astfel, potrivit prevederilor art. 414 alin.(1) Cod de procedură penală instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel. Prevederile art. 414 alin. (5) Cod de procedură penală stabilesc, că instanța de apel se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Potrivit prevederilor art. 417 alin.(8) Cod de procedură penală decizia instanței de apel trebuie să conțină temeiurile de fapt și de drept care au dus, după caz, la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției date.

Colegiul penal lărgit constată că sunt neîntemeiate argumentele recurenților potrivit cărora concluziile instanței de apel contravin declarațiilor martorilor și a probelor administrate fiind interpretate eronat prevederile legii penale și procesual penale, or, lecturând hotărârea atacată Colegiul constată că, instanța de apel în conformitate cu prevederile art. 414 alin.(2) Cod de procedură penală, a verificat declarațiile și probele materiale examinate de prima instanță prin citirea lor în ședința de judecată, a audiat suplimentar în ședința instanței de apel martorii acuzării Lungu Svetlana, Cara Dmitri, Zlatov Piotr, Chiosa Viorel, precum și pe inculpatul Gagauz Oleg.

În acest sens Colegiul penal lărgit atestă, că la soluționarea cauzei instanța de apel, judecând cauza a ținut cont de prevederile art. 99-101, 414 Cod de procedură penală, a verificat și a cercetat probele sub toate aspectele, apreciindu-le prin prisma pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor, și întemeiat a ajuns la concluzia de a-i recunoaște vinovați pe inculpații Gagauz Oleg și Ivașco Constantin de comiterea infracțiunilor prevăzute de art. 151 alin.(4) Cod penal, conform indicilor calificativi – vătămarea intenționată gravă a integrității corporale sau a sănătății, care este periculoasă pentru viață, care a provocat decesul victimei.

Colegiul apreciază ca fiind întemeiată concluzia instanței de apel precum că, învinuirea înaintată inculpaților în baza art. 151 alin.(4) Cod

penal este confirmată prin probe pertinente și concludente, care în ansamblu dovedesc indubitabil vinovăția acestora.

Este corect argumentată și concluzia instanței de apel precum că toate declarațiile martorilor făcute în cadrul ședinței de apel nu indică direct la faptul că anume Gagauz Oleg și Ivașco Constantin au comis infracțiunea imputată, totuși declarațiile martorilor și ale inculpaților de la urmărirea penală și alte probe prezentate la materialele dosarului indică că anume inculpații Gagauz Oleg și Ivașco Constantin i-au aplicat lui Andrei Fedeanin lovituri cu pumnii și picioarele pe diferite părți ale corpului, ce a dus la decesul acestuia.

La fel, instanța de apel corect a constatat că, prima instanță n-a dat o apreciere juridică corectă probelor analizate, hotărârea emisă vine în contradicție cu probele analizate și apreciate de către instanța de apel prin prisma prevederilor art. 101 Cod de procedură penală și care demonstrează cu certitudine vina inculpaților Gagauz Oleg și Ivașco Constantin în comiterea infracțiunii încriminate și care combat poziția primei instanțe inclusiv și argumentele părții apărării precum că fapta nu a fost săvârșită de inculpați.

În acest sens, instanța de recurs atestă că instanța de apel întemeiat a ajuns la concluzia că întreaga sistemă de probe enumerate și apreciate prin prisma prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, coroborează între ele și demonstrează, incontestabil, faptul comiterii de către Gagauz Oleg și Ivașco Constantin a infracțiunii prevăzute de art. 151 alin. (4) Cod penal, iar prima instanță neîntemeiat a ajuns la concluzia de a-i achita pe inculpați de sub învinuirea de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 151 alin.(4) Cod penal, pe motiv că fapta nu a fost săvârșită de ei.

În asemenea împrejurări, Colegiul penal consideră că, de fapt invocările recurenților sub aspectul temeiului pentru recurs prevăzute la pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, poartă un caracter declarativ, sub aspect de apreciere subiectivă, ne fiind expuse argumente veridice în susținerea erorii pretins a fi comise de către instanța de apel, or, hotărârea atacată cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, atât în fapt, cât și în drept.

La acest capitol, Colegiul penal apreciază ca fiind nefondate alegațiile recurenților în această parte și reiterează că invocarea unor pretinse erori admise la etapa judecării cauzei de instanța de apel, urmează a fi precedate de o motivare corespunzătoare privind esența acestora și indicarea expresă a circumstanțelor cauzei cărora sunt subsecvente.

În această ordine de idei, Colegiul penal lărgit conchide, că instanța de apel nu a comis erorile de drept invocate de către recurenți, deoarece eroarea

gravă de fapt constă în stabilirea eronată a faptelor, în existența sau inexistența lor, prin neluarea în considerație a probelor, care le confirmau sau prin denaturarea conținutului acestora.

Pentru a constitui caz de casare, eroarea de fapt trebuie să fie gravă, adică, pe de o parte, să fi influențat asupra soluției cauzei, iar pe de altă parte, să fie vădită, neîndoielnică.

Eroarea gravă de fapt reprezintă discordanța între cele reținute de instanță și conținutul real al probelor, prin ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții, decât cea pe care materialul probator o susține.

Tot la acest capitol, Colegiul penal lărgit reieșind din criticile recurențelor invocate în recursuri, reține că aceștia se referă în mare parte doar la chestiunea de apreciere a probelor. Mai mult, reieșind din analiza textuală a recursurilor ordinare declarate, se constată că autorii fac o proprie evaluare a materialului probator, considerând că aceasta confirmă nevinovăția inculpaților Ivașco Constantin și Gagauz Oleg în comiterea infracțiunii prevăzute la art.151 alin. (4) Cod penal, insistând asupra achitării acestora.

Elocvent în acest sens, se impune precizarea că aprecierea probelor este unul din cele mai importante momente ale procesului penal, deoarece întregul volum de muncă depus de către organele de urmărire penală, instanțele judecătorești, cât și de părțile în proces, se concentrează pe soluția ce va fi dată în urma acestei activități. Aprecierea probelor după intima convingere a judecătorului trebuie să se bazeze pe prevederile legale, iar convingerea intimă se întemeiază pe examinarea tuturor probelor în ansamblu, sub toate aspectele, complet și obiectiv. Legea stabilește că probele admisibile sunt apreciate după relevanța, concludența, veridicitatea și utilitatea acestora și toate probele în ansamblu lor sunt apreciate din punct de vedere al coroborării acestora.

Însă, cu referire la faptul dacă chestiunea de apreciere a probelor poate fi invocată la această etapă a procedurilor, instanța de recurs reiterează că la etapa judecării recursului ordinar nu se analizează conținutul mijloacelor de probă, nu se dă apreciere materialului probator și nu se stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de instanțele ierarhic inferioare, aceasta fiind atributul exclusiv al instanțelor de fond.

Ținând cont de cele expuse mai sus și constatând, că în cauză există o concordanță deplină între probele administrate și situația de fapt stabilită de instanța de apel în privința inculpaților Ivașco Constantin și Gagauz Oleg, nefiind identificată de instanța de recurs ordinar prezența unei erori grave de fapt, ce ar putea servi drept temei de casare a hotărârii judecătorești

atacate prin prisma temeiului de casare invocat de către recurent și prevăzut la pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală.

Astfel, Colegiul penal lărgit apreciază că criticile recurenților în această parte sunt neîntemeiate și declarative.

Prin urmare, se relevă că potrivit art. 384 alin. (3), 410 alin. (1), 414 alin. (1), 417 alin. (1) pct. 8) și 419 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul a îndeplinit obligația legală de a supune verificării legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar, drept urmare decizia instanței de apel cuprinde raționamente, care au dus la caz la admiterea cererii de apel declarate de către procurorul raionului Comrat, Gaga A., casarea sentinței, cu emiterea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care inculpații Gagauz Oleg și Ivașco Constantin au fost recunoscuți vinovați de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 151 alin.(4) Cod penal.

Astfel, instanța de recurs se raliază argumentelor expuse în decizia atacată, totodată, notând că, potrivit jurisprudenței constante a CtEDO se admite însușirea concluziilor instanțelor ierarhic inferioare de către instanțele ierarhic superioare, în cazul când constatările acestora sunt fundamentate în fapt și în drept, fiind amplu prezentate în hotărârile atacate, constatându-se că la administrarea probelor nu au fost încălcate drepturile și libertățile constituționale ale participanților la proces, iar probele puse la baza hotărârilor nu conțin erori procesuale ce ar putea influența autenticitatea concluziilor formulate de instanțe.

Respectiv, Colegiul penal lărgit consideră necesar de a menționa că, potrivit statuărilor expuse de Curtea Europeană în hotărârile sale, aceasta a evidențiat cu titlul de principiu că, instanțele judecătorești trebuie să-și motiveze deciziile în temeiul art. 6§1 al Convenției (*cauza Ruiz Torija vs. Spain, 9 decembrie 1994, §29*). Totuși, instanțele nu sunt obligate să ofere un răspuns detaliat la fiecare argument al părților, mai cu seamă dacă el este invocat în mod repetat, iar extinderea la care se aplică această obligație de a prezenta motive poate să varieze în dependență de caracterul deciziei și circumstanțele cauzei, or, în opinia Curții, în cazul în care instanța supremă refuză să admită o cauză din motivul că nu sunt întrunite temeiurile legale pentru această cauză, o motivare foarte succintă poate satisface cerințele art.6 din Convenție (*cauza Bachowski vs. Polonia din 02.11.2010*).

11.2 Referitor la recursul declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Cahul, Tomița Mihail.

Soluția instanței de recurs se fundamentează, în drept, pe prevederile art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, potrivit cărora

juducând recursul, instanța de recurs este în drept să îl admită, să dispună rejudecarea de către instanța de apel, în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

Astfel, instanța de recurs poate să intervină în soluția instanței de apel, inclusiv și să o caseze, atunci când se constată admiterea erorilor de drept, de natură să afecteze echitatea desfășurării procesului și care au avut drept consecință adoptarea unei hotărâri nemotivate.

Potrivit art. 414 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel. În vederea soluționării apelului, instanța de apel poate da o nouă apreciere probelor. Instanța de apel se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Relevant este de specificat în acest context că, hotărârea instanței de apel, potrivit art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, trebuie să cuprindă, printre altele, temeiurile de fapt și de drept care au dus, după caz, la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției date.

Însă, cu referire la caz, instanța de apel nu a respectat în deplină măsură aceste prevederi legale.

În recursul ordinar declarat de procuror, se constată că acesta este întemeiat în baza pct. 6) și 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, care prevede că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și apel, în cazul în care *hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, instanța a admis o eroare gravă de fapt care a afectat soluția instanței, precum și s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.*

De asemenea, din conținutul recursului declarat, Colegiul lărgit reține că, partea acuzării nu contestă starea de fapt stabilită de instanțele de fond și nici încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului, însă critică decizia instanței de apel, în partea stabilirii pedepsei inculpaților și neaplicarea la caz a prevederilor art. 85 Cod penal în privința inculpatului Gagauz Oleg, ceea ce în consecință a dus la stabilirea injustă a pedepsei.

Colegiul penal lărgit, verificând legalitatea deciziei instanței de apel sub aspectul menționat mai sus, constată că, la judecarea apelului declarat de către procuror în partea ce se referă la stabilirea pedepsei inculpaților și necesitatea aplicării prevederilor art. 85 alin. (1) Cod penal în privința inculpatului Gagauz Oleg, nu a respectat întocmai prevederile art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, adică hotărârea atacată nu cuprinde motive pe care se întemeiază soluția.

Instanța de apel la motivarea soluției adoptate în partea stabilirii pedepselor inculpaților, a reținut că, *corectarea și reeducarea inculpaților este posibilă doar în condițiile privării de libertate, găsind de cuviință aplicarea pedepsei sub formă de închisoare lui Ivașco Constantin pe un termen de 8 ani, iar lui Gagauz Oleg pe un termen de 11 ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis, dat fiind că cel din urmă a avut un comportament mai agresiv față de victimă, anterior a fost condamnat, iar pedeapsa sub formă de închisoare la caz fiind justificată, în acest mod fiind atins scopul de corectare și reeducare a inculpaților, însă, nu a acordat deplină eficiență principiilor generale de aplicare a pedepsei conform art. 61 alin. (2) Cod penal, precum și de criteriile generale de individualizare a pedepsei potrivit prevederilor art. 75 Cod penal.*

Colegiul penal lărgit, menționează că chestiunea de individualizare a executării pedepsei este un proces obiectiv de evaluare a tuturor elementelor circumscrise faptei și autorului, având ca finalitate stabilirea atât a unei pedepse în limitele prevăzute de sancțiunea articolului din Codul penal în baza căruia este condamnat inculpatul cât și a modului de executare a acesteia, instanța de judecată fiind singura în măsură să înfăptuiască nemijlocit acțiunea de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a comis infracțiunea, având deplina libertate de acțiune în vederea realizării operațiunii respective, ținând seama de regulile și principiile prevăzute de Codul penal, la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei.

Criteriile generale de individualizare a pedepsei sunt acele reguli, principii, prevăzute de Codul penal, de care instanța de judecată trebuie să țină seama la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei în cadrul operațiunii de individualizare a acesteia, de aceea persoanei declarate vinovate trebuie să i se aplice o pedeapsă legală, adică în limitele sancțiunii legii în baza căreia persoana a fost condamnată.

Categoria și termenul (limita) de pedeapsă este stabilit în dependență de circumstanțele atenuante și agravante, prevăzute de art.76-77 Cod penal, precum și efectele acestora prescrise în art. 78 Cod penal.

Dispozițiile art. 61 alin. (1) și (2) Cod penal stabilesc că, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului ce se aplică de instanțele de judecată, în numele legii, persoanelor care au săvârșit infracțiuni, cauzând anumite lipsuri și restricții drepturilor lor. Pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. Executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice și nici să înjosească demnitatea persoanei condamnate.

Potrivit art. 75 alin. (1) Cod penal, persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială a prezentului cod și în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a prezentului cod. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Sub aspectul prevederilor legale enunțate, Colegiul penal lărgit statuează că pedeapsa este echitabilă atunci când ea impune infractorului lipsuri și restricții ale drepturilor sale, proporționale cu gravitatea infracțiunii săvârșite și este suficientă pentru restabilirea echității sociale, adică a drepturilor și intereselor victimei, statului și întregii societăți, perturbate prin infracțiune. Pedeapsa este echitabilă și atunci când este capabilă de a contribui la realizarea altor scopuri ale pedepsei penale, cum ar fi corectarea condamnatului și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât de către condamnat, precum și de alte persoane. Practica judiciară demonstrează că o pedeapsă prea aspră generează apariția unor sentimente de nedreptate, jignire, înrăire și de neîncredere în lege, fapt ce poate duce la consecințe contrare scopului urmărit.

Totodată, o pedeapsă prea blândă generează dispreț față de ea și nu este suficientă nici pentru corectarea infractorului și nici pentru prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni.

Față de considerentele menționate, Colegiul penal conchide, că instanța de apel la individualizarea pedepsei inculpaților nu a ținut cont în măsură deplină de principiile generale de individualizare a pedepsei, nu a ținut cont de prevederile art.7, 75 Cod Penal, urmând ca acestea să fie aplicate cu referință la cazul concret, aplicabilitatea acestora în raport cu circumstanțele stabilite, personalitatea făptașului, consecințele survenite, ne limitându-se doar la descrierea și redarea generală a conținutului normelor citate sub concluzia neargumentată privind corectitudinea sau incorectitudinea aplicării normelor legale la numirea pedepsei definitive.

Prin urmare, instanța de recurs ordinar statuează că, decizia instanței de apel în cauza dată, este afectată de insuficiență în partea motivării soluției adoptate, nefiind oferite răspunsuri la toate chestiunile importante pentru justa soluționare a cauzei.

Totodată, instanța de recurs menționează că, în decizia adoptată, instanța de apel, considerând că în speță nu sunt aplicabile prevederile art. 85 Cod penal în privința inculpatului Gagauz Oleg, reieșind din faptul că la

materialele dosarului este anexată doar sentința de condamnare a lui Gagauz Oleg din 27 februarie 2009, neavând certitudinea, nu a verificat și nu a constatat dacă a fost pusă în executare sentința nominalizată, precum și dacă această sentință este definitivă și irevocabilă,

Analizând circumstanțele cauzei, în raport cu criticile invocate în recurs, în vederea aplicării a prevederilor art. 85 Cod penal în privința inculpatului Gagauz Oleg, Colegiul penal lărgit reține că, prin sentința Judecătorei Comrat din 27 februarie 2009, Gagauz Oleg, a fost condamnat în baza art. 187 alin. (2) lit. a), f) și art.186 alin. (2) lit. d) Cod penal, cu aplicarea art.84 Cod penal la pedeapsă definitivă de 4 ani cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, fiind suspendată executarea pedepsei pe un termen de probă de 2 ani.

Colegiul penal lărgit relevă că, în prezenta cauză, infracțiunea prevăzută de art. 151 alin. (4) Cod penal, pentru care a fost condamnat inculpatul Gagauz Oleg, a fost săvârșită la data de 08 noiembrie 2010, adică în perioada de probațiune stabilită prin sentința menționată mai sus, fapt ce a fost constatat și de către instanța de apel în hotărârea adoptată la caz.

Conform art. 85 alin. (1) Cod penal, dacă, după pronunțarea sentinței, dar înainte de executarea completă a pedepsei, condamnatul a săvârșit o nouă infracțiune, instanța de judecată adaugă, în întregime sau parțial, la pedeapsa aplicată prin noua sentință partea neexecutată a pedepsei stabilite de sentința anterioară.

Deci, dispozițiile art. 85 Cod penal reglementează modul de aplicare a pedepsei în cazul unui cumul de sentințe.

Reieșind din conținutul acestei norme, se constată următoarele reguli la stabilirea pedepsei în cazul unui cumul de sentințe și anume:

- condamnatul săvârșește una sau mai multe infracțiuni după pronunțarea primei sentințe, indiferent dacă această sentință a intrat în vigoare sau nu;
- infracțiunea a fost săvârșită până la executarea completă a pedepsei principale și complementare stabilită prin prima sentință.

Având în vedere regulile menționate mai sus, Colegiul penal lărgit consideră că, instanța de apel nu a verificat cu destulă amplitudine incidența dispozițiilor art. 85 Cod penal, în prezenta speță, ajungând la o concluzie pripită, că acestea nu sunt aplicabile la caz, invocând prevederile art. 97 alin.(1) lit. c) Cod penal - sentința de condamnare nu se pune în executare dacă acest lucru nu a fost făcut în următoarele termene, calculate din ziua în care aceasta a rămas definitivă: 10 ani, în caz de condamnare pentru o infracțiune gravă, și faptul că Gagauz Oleg, anterior a fost condamnat la 27 februarie 2009 în baza art. 187 alin. (2) lit. a), f), care se atribuie la categoria

infracțiunilor grave și art. 186 alin.(2), lit. d) Cod penal și la materialele dosarului nu sânt careva probe, că această sentință a fost pusă în executare.

Instanța de recurs consideră că, în urma adoptării unei noi hotărâri în partea individualizării pedepsei, instanța de apel avea obligația, printre altele, de a stabili exact și corect mărimea părții neexecutate a pedepsei numite prin sentința anterioară, până la comiterea infracțiunii în cauza dată și dacă curgerea termenului suspendării condiționate a pedepsei cu închisoare până la adoptarea hotărârii de condamnare pentru comiterea ultimei infracțiuni se consideră parte executată a pedepsei stabilită prin sentința Judecătorei Comrat din 27 februarie 2009, ceea ce nu a fost efectuat de către instanța de al doilea grad de jurisdicție, care de fapt s-a limitat în acest sens la niște concluzii succinte și neargumentate din punct de vedere legal, astfel încât partea acuzării să primească un răspuns temeinic referitor la argumentul de neaplicare a prevederilor art. 85 Cod penal, în prezenta speță.

De asemenea, Colegiul penal lărgit consideră relevante la caz dispozițiile art. 90 alin. (10) Cod penal, ce urmau a fi luate în considerație și de către instanța de apel, la individualizarea pedepsei și care stipulează expres că, *în cazul în care cel condamnat cu suspendarea condiționată a executării pedepsei săvârșește în perioada de probațiune sau, după caz, termenul de probă o nouă infracțiune intenționată, instanța de judecată îi stabilește o pedeapsă în condițiile art. 85, dacă, după caz, nu sânt aplicabile prevederile alin. (11) din prezentul articol.* Aceste prevederi legale au fost invocate și de către procuror în apelul declarat, însă prin prisma acestui argument, instanța de apel nu a oferit careva răspuns, însă pe de altă parte în argumentarea concluziilor sale la capitolul individualizării pedepsei inculpatului Gagauz Oleg a reținut faptul că acesta a comis infracțiunea aflându-se în termen de probă pentru săvârșirea altei infracțiuni.

Din considerentele expuse, Colegiul penal lărgit statuează că, decizia instanței de apel în cauza dată, este afectată de insuficiență în partea motivării soluției adoptate, ceea ce este incident cazului de casare invocat în speță și prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, iar erorile admise de către această instanță, nu pot fi corectate de către instanța de recurs în prezenta procedură, neavând atribuții de a judeca cauza pe fond și substitui instanța ce a judecat apelul cu încălcarea prevederilor procesual penale.

La rejudecarea cauzei instanța de apel urmează să se conducă de prevederile art. 436 Cod de procedură penală, ce reglementează procedura de rejudecare și limitele acesteia: să se pronunțe la modul convenit și în strictă conformitate cu prevederile legii procesual-penale asupra motivelor

esențiale invocate în cererea de apel și recurs, nominalizate și în prezenta decizie; să elucideze faptele importante pentru soluționarea justă și promptă a cauzei date; să-și argumenteze clar concluziile sale în decizia adoptată, inclusiv în partea individualizării și stabilirii pedepsei, precum și a modului executării acesteia, ținând cont de motivele casării deciziei atacate, de practica unitară în acest domeniu, precum și de practica relevantă a CtEDO, și să pronunțe o hotărâre legală și întemeiată, în conformitate cu prevederile art. 417 Cod de procedură penală.

12. În conformitate cu art. 434, art. 435 alin. (1) pct. 1), art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibile, recursurile ordinare declarate de către inculpatul Gagauz Oleg, de către avocatul Bojenco Nicolae în numele inculpatului Gagauz Oleg și de către avocatul Chironachi Vladimir în numele inculpatului Ivașco Constantin.

Admite recursul ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Cahul, Tomița Mihail, casează parțial decizia Colegiului Judiciar al Curții de Apel Cahul din 17 septembrie 2019, în cauza penală în privința lui *Ivașco Constantin XXXXX și Gagauz Oleg XXXXX*, în partea stabilirii pedepsei definitive lui *Gagauz Oleg XXXXX*, și dispune rejudecarea cauzei în această parte de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

În rest, decizia contestată se menține, fiind irevocabilă în această parte.

Decizia, în partea dispunerii rejudecării cauzei, nu este susceptibilă de a fi atacată.

Decizia motivată pronunțată la 14 ianuarie 2021.

Președinte

Timofti Vladimir

Judecători

Boico Victor

Toma Nadejda

Țurcan Anatolie

Cobzac Elena